

26A:3

Enbart den omständigheten att fastighet anslutits till äldre va-ledningar har inte ansetts berättiga fastighetsägaren till reducering av taxeenlig engångsavgift.

U.D. ägde en fastighet belägen i Forshaga. Fastigheten ligger inom verksamhetsområdet för Forshaga kommuns allmänna va-anläggning. Dess va-installation kopplades till denna anläggning i december 1972, under vilken månad U.D. började uppföra ett enfamiljshus på fastigheten. Kommunen påförde U.D. 8 600 kr i engångsavgift med anledning av anslutningen till va-anläggningen.

U.D. yrkade att Va-nämnden måtte fastställa att han inte var skyldig att betala 8 600 kr i engångsavgift utan i stället det lägre belopp, som Va-nämnden kunde finna skäligt. Som grund för sin talan anförde han: Avgiften 8 600 kr har bestämts med hänsyn till vad det kostar att förse nya bostadsområden med vatten och avlopp. Hans fastighet ligger emellertid i ett område som sedan länge varit bebyggt och försett med va-ledningar. Det påstås inte att kommunen tar ut mera va-avgifter från fastighetsägarna än som behövs för att täcka de totala kostnaderna för va-anläggningen. Inom äldre kvarter, där va-nätet redan är utbyggt, skall avgiften vara lägre eftersom kostnaderna för att anlägga nätet varit lägre. Hänsyn skall tas bara till de verkliga kostnader som kommunen haft för att ansluta just hans fastighet.

Kommunen bestred U.D:s talan och anförde: Fastigheten är ansluten till kommunens ledningar för renvatten och spillvattenavlopp samt delvis också till dagvattennätet. Det är inte möjligt att vid avgiftsuttag göra åtskillnad mellan nya och gamla bebyggelseområden. Kostnaderna är inte lägre vid anslutning till ett befintligt va-nät än vid nyproduktion. Det är snarare dyrare att gå in i ett befintligt system. Skulle kommunen ta ut den verkliga kostnaden skulle avgiften bli högre än 8 600 kr.

Va-nämnden yttrade:

Mellan parterna råder tvist enbart beträffande skäligheten av fordrad engångsavgift.

Gällande bestämmelser om va-avgifter innebär, såvitt nu är i fråga, att varje avgiftsskyldig fastighetsägare skall bidra till kostnaden för den allmänna va-anläggningen i dess helhet och att de va-avgifter som tas ut såsom bidrag till denna kostnad skall fördelas efter skälig och rättvis grund. Som huvudprincip gäller härvid att fastigheter med inbördes lika nytta av anläggningen skall belastas med inbördes lika avgifter. Inom ramen för denna princip finns uppenbarligen inte något utrymme för att tillämpa skilda avgiftsuttag från fastigheter enbart av den anledningen att deras va-installationer kopplats till allmänna ledningar, som anlagts vid skilda tillfällen. Kommunens avgiftsuttag från U.D. framstår mot denna bakgrund inte såsom oförenligt med gällande avgiftsbestämmelser.

Av anförda skäl och då det vidare är ostridigt att kommunen inte heller efter de genomförda avgiftshöjningarna tillgodogör sig avgifter som totalt sett överstiger nödvändiga kostnader för va-anläggningen kan U.D:s talan inte vinna bifall.

Va-nämnden ogillade U.D:s talan.

Beslut: 1975-02-06, BVA 12

Mål nr VA 75/72

U.D. fullföljde talan och yrkade i Vattenöverdomstolen fastställelse att han icke var skyldig betala mer än 5 000 kr i engångsavgift med anledning av fastighetens anslutning till kommunens va-anläggning.

Kommunen bestred ändring.

Vattenöverdomstolen fastställde Va-nämndens beslut.

Dom: 1975-11-05, Avd. 2, DT 23

Mål nr: T 14/75

*Litteratur: prop. 1970:118 s. 105, Körlof s. 77 f,
Bouvin-Hedman s. 141 f*